

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Előfizetés helyben,

vidéken:

1 óra . . . 7-50 K

1 óra . . . 8-50 K

1 évre . . . 90— K

1 évre . . . 100— K

Szerkesztőség és kiadóhivatal Szent István-tér 1. Telefon sz. 208.

Felélős szerkesztő: Hajós József.

Nagy takarítást

kell tartani a közélet minden vonalán, minden hivatalban, minden intézetnél. Sürgősen ki kell rostálni minden szemetet, mely november óta felhalmozódott a társadalomban. Herkulisek kellene, akik kellő erővel és hozzáértéssel tudnak tisztító folyamatot bevezetni a korrupto Augiasz-istállóba.

Minden intézetnél, minden hivatalnál, testületnél bizottságot kell választani, mely a kirosztást elvégzi és a letűnt vörös rezsim exponátjait kiűzi. Különösen a tanfolyamok megkezdésére fontos és sürgős. Nem szabad tűrnünk, hogy a közelgő új iskolai évben a gyermekeket azok a tanítók és tanítónők oktassák, akik a vörös érában a vörös eszmék magvetői voltak és ezekkel gyermeklelküket megmérgezték.

A nagytakarítás megkezdésére jó példát adott a székesfehérvári ügyvédi kamara választása, mely mind megírta: egy vizsgáló bizottságot küldött ki annak kipuhatólására, hogy az ügyvédi kamara tagjai közül a proletárdiktatúra idején kik voltak az ügyvédi tisztességesen. Együttal utasítottak a kamara ügyészt, hogy a vörös órában exponált ügyvédek ellen a fegyelmi eljárást azonnal indítsa meg.

A tanfolyam megkezdésére a kamara a többi intézmény hivatalt.

A tisztikarban már szintén megkezdődött a kirosztás. Ez köz-megnyugtató szolgál a jövő nemzeti hadsereg életképessége vonatkozólag.

Kíváncsian várjuk, hogy mikor kezdődik a tanfolyami nagytakarítása. Vajon mit tesz az iskolaszék? Elég erejű lesz-e és megkezd-e minél előbb a kirosztást? Mert kirosztást való szemét van elegendő... A jövőérzékű közönség minden vonalon alapos tisztogatást vár és követel.

-jós.

Bilkei Ferenc beszéde

1919. aug. 14-én a városi közgyűlésen.

Ugy érezzük magunkat, mintha a múltunkról egy sziklát hengerítettek volna. Egy sziklát, amely elfogta szemünk elől a világosságot, letűnt elől a szabadságot. Egy szikla, amely nekünk rab-ságot, börtönt, gyászt, vörös tüzet jelentett, amely leégette a hazánk virulását. Szabadság! Uram! mi annak a levegőjében élünk, az iskola padjai közt annak a szárnyait erősítették a válnakra, mint férfiak büszkeségük volt, hogy szabad ál-lam szabad polgárai vagyunk a polgártársaink jogaiért és szabadságért küzdhetünk. Aztán rántszakadt a világháború rettenetes kálváriája. Kérdöttünk mint az oroszlan a kárpátok bércei közt.

a fölri havasok lábá-lal a mikor megfogya bár, de törve nem a nagy háború bevég-zésével vérszobáinkra győ-gyulást, liheg mellőnknek pi-henest keresünk, a testünkben, elgyengült nemzetünk testében tergek termettek meg, amelyek emésztették az életünket, leto-rolták multunk szent hagyomá-nyait, jövő életünk összes reményeit. Uram! minek beszéljek erről önöknek, hiszen a szomorú korszak minden át-kál valamennyien átéltek. Nincs ki, aki ezt megtagadja.

Az ilyen nagy éjszaka-ban, mikor a világ sötét, a mi

uralomnak nyomorúságát többen börtönt szenvedtünk, anyagi ja-vakban károsodtunk s ami leg-rettegetesebb volt, telenségek kárhordozói összekötött kezekkel kellett végigszenvednünk a férgek lakmározásai testünkön. Nap-nap után tesztítva be orkálunk háza-felé, hogy a szemünk sugara ujra a vígasztalanság sötétségé-be merüljön.

Megtanultunk átkézni, meg-tanultunk imádkozni.

De én mindig azt érzem Uram, hogy ez a borzalmas idő nekünk a tanulás ideje. Ráso-ruktunk erre a lelkőre és ha a magyarok Istene megengedte, hogy ekkora megpróbáltatás szakadjon ránk, ez a nagy hó nap az ezerszertendő történetbe egy nagy virágcsóválás. A nemze-temnek is szükség van, mint a rakoncátlan hanyag, lusta, ta-nalni nem akaró gyermekek, hogy végigvirágcsóválják, hogy fájjon nagyon fájjon neki a ve-rés, hogy kiserkenjen a vére, hogy a bánkódás sötét szobá-jába kerüljön, ahol megfanyuljon elméjében, gondolkozni a mult hibáiról és a jövő kötelessé-geiről.

Ebben a pillanatban halál kell adnunk nekünk, hogy míg más városok és megyék értékes pol-gáraiknak legkiválóbbjait vesz-tették el, akiket gyászruhás édesanyák özvegyek, ártatlan árva siratnak s a kiket mint a legjobbakat meggyászol a közö-ség nálunk csak könny, csak fájdalom, de nem vér kellett az áldozattárára.

Uram! fájdalom volt feánk nézve, hogy a fórumról, a köz-gyűlések terméből kiutasítottak bennünket, fáj látnunk a mi öreg városházunkat, mint a tengerre kilőtt hajót, amelyet részeg kormányosok vezérelnek. Most úgy érzem magamat, mikor ebben a közgyűlési teremben ezeket az öreg falakat körülö-tem emelkedni látom, mint mikor a börtönből kiszabadultam és az őzfűrt, jó édesanyám kar-ját éreztem a vállamra fonódni, mint mikor a szemeiből pergő könnyeit az arcomon végigpa-takozni éreztem.

És most uraim! — tegyünk pontot. Tudom, hogy egy fájdalmas operáción kell átesnünk. Ez erre valóban fájdalommal gondolok és siralom azokat a polgártársakat, akiket ez a sze-rencsétlen áramlat magával ra-gadott, akik gyengék voltak és hazájuk és polgártársaik ellen-ségeivé lettek, akik talán más körülmények közt hasznára is lehettek volna a köznek.

Uram! én szeretném bele-küldeni a világba: mi vala-mennyien a haladásnak, — a demokráciának, a szabadságnak hívei vagyunk. Szeretném be-lékiáltani, hogy gyűljük a zsar-nokságot, a nép elnyomását, a kicsinyes betiprást. Szeretném belekiáltani a világba, hogy a legközelebbi mult minden szem-védéséből mi csak egyetakarunk elvinni magunkkal: a tanulságot, hogy báke csak megelégedett emberek között lehetséges és mi ezt a megelégedést akarjuk — meghódítani. Ezért engedje meg az igazságtelt tisztviselői kar, hogy néhány szóval hozzáfór-duljak. Nagyon kérem önöket a jövő érdekében, hogy állásukat az ideális demokrácia alapján értékeljék. Igazság, tisztelt min-

denkinek aki rászorul és még egy, ez már keresztény erény: szeretlet. Hogy aki ránk szorul, érezze, hogy változás történt a kormányzatban: hogy nem úgy van, mint a kommunizmus alatt volt, a tisztviselők nem öma-gukért, nem nyugi hasznukért, hanem a közönségért vannak.

Uram! a feliratói tisztelettel elfogadom, megköszönöm, hogy oly szép szavakkal adtak kifeje-zést véleményünnk lelkének. És most előre a szebb jövő felé. Bontsuk ki a nemzeti lobogót. Föl a szívekkel, föl a fejekkel. Emeljük imáinkat a Mindenha-tólcá, hogy áldja meg a ma-gyart, hiszen megdühödtek már a multat s jövődőt.

HIREK.

Ságy ur visszajön?

Ezt a megdöbbentő kérdést ad-ják föl az emberek egymásnak. Elűnt. Elbújt. Elszállt mint a ká-mor a levegőben. Nagyító ávvegl se lehetett volna fölledezni. A hős, se retteg, a revolverekkel és gép-fegyverekkel föllegyezett marcona akrobata, a szunyog király, a sze-rencsefejedelem elűnt, elpárolgott és ime most vissza szeretne ké-reckedni, mi több: ünnepi fogad-talást szeretne magának rendez-tetni.

Az hiszik mindenki ismeri a Zalaegerszegi városi iparközpont, hogyne lehetne, hiszen iparközpont volt, hiszen volt, hiszen volt.

Széchenyi Viktor gróf volt főis-pánunk az volt Székesfehérvárral szemben a legnagyobb büne, hogy ezt a Zalaegerszegi leparolt kot idehozza közénk.

Meg is mondta nem egyszer: — No ezzel bevásároltam.

Zalaegerszegen Tedeumt zen-gett a város, iparosok, kereskedők, urak és nem urak, majd a börtök-ből szaladtak ki örömköb, hogy oly olcsón megszabadultak a ter-büktől és nekünk nyakunkba kel-lett szedni a drága terhet.

Mi volt ez az ember?

A főispán előszobájában korán reggel ott várakozott órákhosszat, hogy alázatosan várja a parancso-kat. Gőrnnyed, szolgálatkészen kigyózzott, amerre a nagy urnak szemebogarát fényleni látta. Ha azonban a városházára ért, ott egyszerre zsarnok vált belé. Ugy ment, mintha nádipálca lett volna a nyomában, utasított, rendelke-zett, parancsolt, szikrázott, föle telhelőleg harsogott. Ha szegény ember jött a maga nyomorúsága-vágyával bajával, rögtön készen volt: kiruglak, kipofozlak, lecsu-katlak. Csak ennyit.

Az akasztást még nem hozta be, de nem rajta mult. Azonban vé-

Egy 2 éves emse-dísznö eladó.
Deák Feren-u. 30. sz.

A szabó kis iparosok
termelő szövetkezete.